

[Holstein.]

September 1926 udtalte, saa vidt jeg ved det ærede Medlem Hr. Stauning, men i hvert Fald ledende Politikere indenfor det socialdemokratiske Parti, at i det Forslag om Støtte for dansk Erhvervsliv, som den daværende Regering agtede at fremsætte straks ved Rigsdagens Sammentræden, vilde man ikke finde nævnt Ordet Told. Og det fandtes heller ikke i den socialdemokratiske Regerings Forslag i Efteraaret 1926.

Nu forstaar jeg jo meget vel, at denne Politik var dikteret af Hensynet til det radikale Støtteparti; den socialdemokratiske Regering vilde til det sidste søge at sikre sig det radikale Partis Støtte for en fælles Erhvervs politik, og det var først — saa vidt jeg har forstaaet — under Trykket indefra i det socialdemokratiske Parti, fra Fagforeningerne, at Regeringen opgav at søge at komme i Forstaaelse med det radikale Støtteparti om en Erhvervs politik, hvor Begrebet Told var udelukket.

Som Følge af, at det socialdemokratiske Parti stadig fastholdt Haabet om, at det maatte kunne lykkes ogsaa efter et Valg at finde Støtte fra det radikale Parti, som Følge deraf, altsaa af partitaktiske Grunde, gik Socialdemokraterne til Valg i Efteraaret 1926 paa Frihandel. De gik til Valg paa Frihandel, de gik til Valg paa ekstraordinær Formueskat til Tilskud til de nødstedte Industrier, og de gik til Valg paa ekstraordinær Formueskat til Betaling af Statens Landmandsbankregning.

Paa dette Grundlag vil jeg indrømme, at det var overordentlig vanskeligt for det konservative Folkeparti efter Valgene at finde den parlamentariske Plads, der bedst maatte kunne svare til Varetagelsen af konservative Erhvervsinteresser, og hele den første Del af 1927 gik jo hen uden at man fra socialdemokratiske Side fik nogen Tilkendegivelse, i hvert Tilfælde nogen Tilkendegivelse, som betød noget, om, at Socialdemokratiet havde forandret sin Stilling paa det erhvervs- og toldpolitiske Omraade.

Det var først i Forsommeren 1927, at Socialdemokratiet aabent ændrede Standpunkt paa dette Omraade, efter at det havde faaet Sanktion af en Fagforeningskongres ovre i Jylland, hvor, saa vidt jeg ved, ogsaa socialdemokratiske Landborepræsentanter, bl. a. det ærede Medlem Hr. Bording, var til Stede og gav Partiets nye erhvervs- og toldpolitiske Program deres Tilslutning.

Jeg vil endvidere minde om, at Industrien — altsaa de, der først og fremmest

skulde være interesserede i, at det konservative Folkepartis erhvervs- og toldpolitiske Program søgtes ført ud i Livet, ført ud i Praksis — har vist en saa svingende og vaklende Holdning, at det har været og er vanskeligt for det konservative Folkeparti paa Rigsdagen at vide, hvad man egentlig ønsker i de Kredse, som det konservative Folkeparti paa Rigsdagen ønskede at komme i Møde.

Men hvorom alting er, naar det konservative Folkepartis Program lyder, som det lyder, og utvivlsomt har en lige saa stor Berettigelse — og hvis det ikke har det, maa det være et Landsraadmøde, der tilkendegiver det — under de nuværende økonomiske Kriseforhold, som det havde, da det for nogle Aar siden blev forfattet, og naar det endvidere tages i Betragtning, at det socialdemokratiske Parti nu lykkeligvis har frigjort sig for det radikale Partis Baand og klart vist, hvilken Erhvervs politik det under de nuværende Arbejds- og Kriseforhold mener det opportunt at føre, saa kan jeg ikke se rettere end, at det maa være muligt for det konservative Folkeparti at finde en erhvervs- og toldpolitisk modus vivendi med det socialdemokratiske Parti.

Hvis der i Realiteten ikke er andet, der staaer Konservativt og Socialdemokrater imellem, end Spørgsmaalet om Kontrollen med Prisforholdene under en ny Krisetoldpolitik, ja, saa er det jo, som det ærede Medlem Hr. Drachmann allerede i Efteraaret 1922 tydeligt har hævdet, ikke et Principspørgsmaal, der skiller de to Partier, og det saa meget mindre, som Industriens egne Ledere i det store Industriudvalg, som det ærede Medlem Hr. Stauning nedsatte, udtrykkelig har erklæret sig for Tilhænger af Handelsministeriets Kontrol med Hensyn til Prisforholdene.

Naar Industriens egne Ledere i et Udvalg om Krisesituationen og Industri-spørgsmaalet giver deres Tilslutning til saadanne Kriseforanstaltninger, saa er det simpelt hen uærlig og dobbeltbundet Politik fra konservativ Side at modsætte sig at komme til Forstaaelse med Socialdemokratiet paa dette Omraade, idet man henskyder sig under, at man fra konservativ Side ikke kan gaa med til Foranstaltninger af socialdemokratiske Tendens eller Farve med Hensyn til Statskontrol.

Et saadant Paaskud — jeg saa, at det ærede Medlem Hr. Pürschel havde brugt det i Kolding forleden, og det ærede Medlem Hr. Drachmann bruger det rigeligt her — kan jo altid benyttes til at forhindre, at der